

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ⁽¹⁾

Όφειλομεν νὰ εἰπωμεν πρὸς ἔπαινον τοῦ ἵπποτου ὅτι ἀποβάλων τὸν τύφον συνησθάνθη τὴν ὥραν ἐκείνην γυμνὴν τὴν κατάστασίν του. Ἐσκέφθη ὅτι ἐν πλάσμα τοιοῦτο πιθανῶς ἦθελε διστάσει νὰ γυμφεύῃ ἐνα τυχοδιώκτην ὡς αὐτὸν ἀλλ ἐγθυμηθεὶς πάλιν ἀμέσως τὰς αὐθάδεις καὶ μεγαλαύχους ἐξομοιογόνεσις τοῦ κυνηγοῦ, ἐσυλλογίσθη ὅτι καθὼς ἄνθρωπος ἀξίζει ὅσον καὶ ὁ ἄλλος, καὶ ἀνέλαβεν ἐντὸς μικροῦ τὴν ἑδραίαν πεποίησιν ἥν ἔξ ἀρχῆς εἶχε πεσεῖ ἐκπειτοῦ.

Ο Κρουστιλλάκ ἔκκυρ τρεῖς ἀλληλοδιαδόχους κλίσεις σεβασμοῦ μετὰ ταῦτα ὠρθόθη ὡς ἀλλεκτριών διάκνα δεῖξη τὸ χριτόβρυτον ἀνάστημα αὐτοῦ, προέτεινε τὴν ἑτέραν τῶν μακρῶν κνημῶν του, ἔσυρε τὴν ἄλλην ὀλίγον πρὸς τὰ ὄπιστα καὶ ἔλαβεν ἥδος κατακτητοῦ τὴν μιᾶ μὲν χειρὶ κρατῶν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, τὴν δ' ἄλλην στηρίζων ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του.

Ἀναχριθόλωρ, ἔμελλε νὰ εἴπῃ λόγους τινάς φιλαρέτους πρὸς τὴν Λάμιαν, διότι ἥδη ἔφερε τὴν μίαν χειρὸν εἰς τὴν καρδίαν ἀνοίγων τὸ πλατύ του στόμα, ἀλλ ἡ μικρὰ χήρα μὴ δυναμένη πλέον νὰ καθέξῃ τὸν γέλωτα αὐτῆς διὰ τὴν κωμικὴν μορφὴν τοῦ ἵπποτου, ἔδωσεν ἐλευθέρων ἔξοδον εἰς τὴν ἴλαρδόττα αὐτῆς.

Η ἔχυσις αὕτη τοῦ γέλωτος ἔκλεισε τὸ στόμα τοῦ ἵπποτου, ὅστις προσεπάθησε γὰ μειδιάση, ἐλπίζων οὕτως ὅτι ἦθελεν ἀρέσει εἰς τὴν Λάμιαν.

Η φιλάρετος αὕτη ἀπόπειρα ἀποτέλεσμα ἔσχε μορφασμὸν τόσῳ πιθηκὸν, ὥστε ἡ Ἀγγελικὴ καθεσθεῖτα ἐπὶ ἐνός ἀνακλίγτρου, ἐλημμόνησε πάσταν εὐπρέπεικαν, πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἐγκατελεῖφθη εἰς ἀκατάσχετον γέλωτα. Οἱ δώρατοι, κυκνοὶ καὶ λάμποντες πάντατε δρθαλμοί της, ἐκαλύφθησαν ὑπὸ μαργαριτωδῶν δακρύων, αἱ στρογγύλαι παρειαὶ της ἐγένοντο καταπόρφυροι καὶ ἐσχηματίσαν δύο θελκτικωτάτους λάκκους τάσσου βαθεῖς, ὥστε ἐδύνατο ἡ χήρα ἐν αὐτοῖς νὰ κρυψῃ ὀλόκληρον τὴν ὁδόχρουν ἄκραν τοῦ μικροῦ δακτύλου της.

Ο Κρουστιλλάκ, λίγην τεταρχηγμένος, ἔμενεν

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 93.

ἀκίνητος πρὸ τῆς γελώσης ὥραιότητος, ἵστε μὲν συσπῶν τὰς ὁφρὺς μὲ ψόφος ὀργίλον, δὲ δὲ τούναντίον παχιζῶν νὰ ἰλαρύνῃ τὸ μακρὸν καὶ ἰσχὺν πρόσωπόν του διὰ βεβιασμένου μειδιάματος, οὐκ ωντὸν τρυπάνητον μοτίνητον νὰ τούναντίον νητοῦ.

Κατὰ τὰς ἀλληλοδιαδόχους ταῦτας παραλλαγὰς φυσιογνωμίας αἴτινες βεβαίως δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν Λάμιαν νὰ θέσῃ ἐν τέρμα εἰς τὴν φιδρότητα αὐτῆς, δὲ πιπότης ἐξετάζων τὴν χήραν ἔθλεπν ὅτι δὲν εἶχε πρόσωπον κακὸν ἡ φοβερόν, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μία δολοφόνος.

Ἐν τούτοις ἡ ματαιότης τοῦ τυχοδιώκτου ἡμῶν πολὺ κακῶς συνεβίβαζετο πρὸς τὴν ἐντύπωσιν τὴν δοπίαν παρήγαγεν ἐλλειψεὶ δὲ ἄλλων λόγων καλλιτέρων, ἀπέληξε φρονῶν ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου διείλει τις νὰ προσβάλῃ ζωτρῶς τὴν φαντασίαν τῆς γυναικὸς, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν καταπλήξῃ, νὰ τὴν συγκινήσῃ, καὶ τούτο ἀριστα ἐπέτυχεν αὐτὸς κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τῆς Λάμιας συνέντευξιν.

— Μειδιάτε, ὃ δέσποινα, βλέπουσά με τοσοῦτον ἀνωφελῶς ἀγνοιζόμενον νὰ περιστελλω τὴν τετραματισμένην καρδίαν μου, ητις πτεροφόρος τρέχει ὑπὸ τοὺς πόδας σας... Οἱ παλμοὶ τῆς μὲ ὠδήγησαν ἐνταῦθα, καὶ ἡναγκάσθην νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἀκουσίως μού, ναὶ, ὃ δέσποινα, ἀκουσίως μού... Προσεπάθουν νὰ τὴν ἀναχαιτίσω λέγων πρὸς αὐτὴν ὃ πολυπαθής μου καρδία, στήθι, στῆθος δὲν ἀρκεῖ δύος ἀρέση τις εἰς μίαν σύραντον ὥραιότητα, νὰ ἥνε ἐμπαθῶς ἐρωτευμένος... ἀλλ ἡ μικρά... ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ μεγάλη παραφορὰ τῆς καρδίας μοὶ ἀπεκρίνετο πάντοτε ὀδηγοῦσά με παντὶ σθένει πρὸς ὑμᾶς, ὡς ἂν αὕτη ἡ τοιδηῆρος καὶ τὸ Διαβολοχώριον μαγνήτης. Η καρδία μου, λέγω, μοὶ ἀπεκρίνετο, θάρρει, ἵπποτα, τρυφερὸς καὶ ἀνδρείος δύος εἶσαι, ἐκ τοῦ ἔρωτος τὸν δοπίον αἰσθάνεσαι, θέλει ἀναγεννηθῆ ἔρως τὸν δοπίον θὰ αἰσθανθώσῃ... Αλλὰ, σύγρινθι ὃ δέσποινα, η γλώσσα τοῦ ἔρωτός μου μοὶ φαίνεται λίγαν τολμηρά... καὶ ίσως ἡ τόλμη αὕτη σᾶς βιάσει νὰ γελάστητε ἐκ νέου...

— Όχι, κύριε, οχι, η παρουσία σας μὲ φαιδρύνει τοσοῦτον, ἐπειδὴ δομοιάζετε πρὸς... χά! χά! χά! κατὰ τρόπον παραδόξον πρὸς τὸν δεύτερόν μου σύζυγον. Εἶχετε ἀπολύτως τὴν αὐτὴν διένα, χά! χά! χά! καὶ ὅτε σᾶς εἶδον εἰσερχόμενον, ἐνόμισα ὅτι εἶδον φάντασμα χά! χά! χά! τὸ δοπίον ἤρχετο νὰ μοῦ ἐλέγῃ χά! χά! χά! τὸ σκληρόν του τέλος χά... χά...

Καὶ οἱ καγγαριδοὶ τῆς Ἀγγελικῆς ἐδιπλασιά-
σθησαν.

Οἱ ἑπότες δὲν τίγνοσι τὰς πρίζεις, ἂς ἀπέδε-
δον εἰς τὴν Λάμιαν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ κρύψῃ
τὴν βαθεῖαν ἔκπληξίν του ὅτε ἥκουσε τὴν νεφράν
καὶ ώραιάν γυναικά ἐκείνην δρολογοῦσαν μετά
τοσούτον ἀνελπίστου τόλμης τὴν ἀνθρωποκο-
νιάν της.

Ἐν τούτοις δὲν ἑπότες ἀνέλαβε τὴν συνήθη ἀ-
ταραξίαν του καὶ ἀπεκρίθη φιλαρέσκως.

— Εὔτυχης, ὡς δέσποινα, λογίζομαι, διότι σᾶς
ἐνθυμιζώ ἔνα τῶν προκεκομημένων συζύγων σᾶς
καὶ διὰ τῆς παρουσίας μου διεγέρω ἐν ὑμίν μίσιν
ἀνάμυνσιν, οἰαδήποτε καὶ ἀν ἦν αὐτῇ. Ἐπάρχου-
σιν δύμας καὶ ἄλλαι ὄμοιοτάτες, προσέθηκεν δὲν
πότης φιλαρέσκως, τὰς δύοίας ἐπειθύμουν νὰ ἔχω
μετὰ τοῦ θυνόντος... οὐ δὲ μνήμη σᾶς φαιδρύνει
τόσον...

— Τουτέστι θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε; ήρω-
τησεν δὲ Λάμια.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐρώτησιν, δὲν
ἔμεινε κατάπληκτος.

Η Ἀγγελικὴ ἐξηκολούθησε.

— Τὸ ἐπερίμενον. ΟΨυχαρπάχτης, τὸν δόποιον
κατὰ συγκοπὴν ὀνομάζω μικρόν μου Ἀρπάχτην,
μὲ εἰδοποίησε περὶ τῶν καλῶν ὑπὲρ ἐμοῦ διαθέ-
σεών σᾶς. Ἡθέλησεν ἵσως νὰ μοὶ προξενήσῃ αἰ-
φνιδίαν χαράν; προσέθηκε δὲν κάρια παρατηροῦσα ἐ-
ρωτοτρόπως τὸν ἑπότην.

Ο Κρουστιλλάκ ἔβαινεν ἀπὸ ἑκπλήξεως εἰς ἑκ-
πληξιν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν, δὲν κυνηγός, δέσποινα...

— Οὗτοι ἥλθατε ἐπίτηδες; ἐκ Γαλλίας διὰ νὰ μὲ
νυμφευθῆτε, εἶνε ἀληθές; Ομιλεῖτε εἰλικρινῶς
καὶ μὴ θελήσοτε νὰ μὲ ἀπατήσητε. Ἐν πρώτοις
μάθετε διὰ δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐναντιότητας καὶ σᾶς
εἰδοποιῶ διὰ ἀν βάλω εἰς τὸν νοῦν μου διὰ θά γει-
νητε σύζυγος μου... θὰ γείνητε.

— Οἱ δέσποινα, μὴ μὲ ἐκλάβητε, καθικετεύω,
δι᾽ ἔνα ἀνότον... δι᾽ ἔνα εὐήθη... δι᾽ ἔνα βλά-
χα... Ἄν μένω ἄφωνος... αἰτία εἶνε δὲν συγκί-
νησις... δὲν ταραχή... Καὶ δὲ Κρουστιλλάκ πα-
ρετήρει πέριξ αὐτοῦ ὡς διὰ νὰ πεισθῇ διὰ δὲν ἐ-
βλεπεν δινερόν τι. Ο διάβολος νὰ μὲ ἐπάρη,
δέσποινα, ἀν ἐπερίμενον τοικύτην ὑποδοχήν!

— Εἴ, Θεέ μου! ἀς λείψωσν αἱ τοσαῦται ὑ-
πεκφυγαὶ, ὑπέλαβεν δὲν κάρια, μοὶ εἰπον διὰ θή-
λητε νὰ μὲ νυμφευθῆτε, εἶνε ἀληθές;

— Τόσον ἀληθές δεσμὸν διείθε δὲν κάριατέρα

γυνὴ, ἐξ ὧν ποτε ἀπόντησα! ἀνέκραξεν δρμπτε-
κώς δὲν πότες φέρων τὴν χειρά πρὸς τὴν καρ-
δίαν.

— Ἀληθινά; ἀληθινὰ ἀπεφασίσετε νὰ μὲ νυμ-
φευθῆτε; ἀνέκραξεν δὲ μικρὰ κάρια κροτοῦσα πε-
ριχρώς τὰς χειράς

— Εἴπατε τοσούτον ἀποφατισμένος, ὡς ἀξιολά-
τρευτος; κάρια, ὥστε δὲ μόνο; μοὺ φόβος εἶνε ἡδη
μήπω; δὲν τίδω πορχυματοποιούμενην τὴν εὐγήνη
μου... εὐχὴν διάπυρον... εὐχὴν τιτάνειον...
καί... .

— Σιωπήσατε δὰ, εἰπεν δὲ Λάμια διακόπτουσα
τὸν ἑπότην μετὰ παιδικῆς ζωηρότητος... Τί κα-
τιμένουν αὐτοὶ οἱ λόγοι... Μοῦ ζητεῖτε τὴν χει-
ρά μου... πᾶς νὰ σᾶς τὴν χρηνηθῶ;

— Πῶς, δέσποινα, δύναμαι νὰ πιστεύω...
ῷ ώραία νησιώτις... πολλοὺς θριάμβους ἔσχον
ἐν τῇ ζωῇ μου... ἡγεμονίδες μοὶ δωμάτησαν
τὸν ἔρωτά των... βασιλίσσαι ἐστέναξαν ἰδούσαι
με... ἀλλὰ ποτὲ, ὡς δέσποινα, ποτὲ, δὲν ὑπά-
στην παρομοίαν συγκίνησιν... Ναι, ὡς πολυ-
θέλγητρος δέσποινα, δύνασθε νὰ καυχηθῆτε, δύ-
νασθε νὰ σεμνύνεσθε διὰ τοὺς ἐφέρατε εἰς τὸν κολο-
φῶνα τὴν ἑκπληξίν, τὴν χαράν καὶ τὴν εὐγνωμο-
σύνην μου... Ἐπεναλάβετε ἀκόμη, τὰς καθικε-
τέων, ἐπαναλάβετε τοὺς γοντευτικοὺς αὐτοὺς λό-
γους. Συγκατατίθεσθε νὰ λάβητε δὲς σύζυγον ἐμὲ
τὸν Πολύφημον Κρουστιλλάκ;

— Οσονδήποτε καὶ ἀν θέλετε σᾶς τὸ ἐπανα-
λαμβάνων οὐδὲν ἀπλούστερον... Εννοεῖτε διὰ
πολὺ δυστολίαν ἔχω διὰ νὰ εῦρω σύζυγον, ὥστε
μετ᾽ εὐχαριστήσεως δράττομαι τῆς προσφερούμ-
ενης μοὶ περιτάσσεως.

— Αϊ! δέσποινα, ὑπέλαβε φιλαρέσκως δὲν
της, καὶ τοι κινδυνεύων νὰ φρνῇ αὐθαδής. Οὐ-
δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀντείπω... ἀλλ᾽ ὅχι, δχι
δὲν θὰ πιστεύω ποτὲ διὰ ἔχετε δυστολίαν νὰ
εῦρετε σύζυγονς... ἀλλὰ νομίζω διὰ ἀπὸ τῆς
γηρείας σᾶς δὲν ἐλάβετε τοιούτον διὰ τὴν δυσκο-
λίαν της ἐκλογῆς, διότι δὲν θέλετε νὰ ἐκλεξη-
τε... ἔχετε πολὺ καλὸν γρῦστο, εἰπεν αὐθαδῶς
δὲν πότης... ἐπεριμένετε...

— Εδυνάμην νὰ σᾶς ἀπατήσω καὶ νὰ σᾶς ἀ-
φήσω νὰ πιστεύετε τοῦτο, ἴπποτα, ἀλλὰ εἰσθε
πολὺ εἰλικρινής καὶ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τῆς
ἀγχθότητος σᾶς... Οπως τόρα εὑρισκόμεθα, προ-
σέθηκεν δὲν κάρια μὲ θήθος κάριαν καὶ ἐμπιστευ-
τικόν, δύναμαι τὰ πάντα νὰ σᾶς εἰπω ἀκούσατέ
μου λοιπόν. Τὴν πρώτην φοράν καθ' ἓν ἐνυμφεύ-

Όην δὲν είχον περάν νὰ ἔκλεξω, εἶνε ἀληθές. Ωθέε μου! οἱ μνηστῆρες ἐπαρουσιάζοντο πολυπληθεῖς, καὶ ἔκλεξα... πολὺ καλὰ ἔκλεξα... Εἰς τὸν δεύτερον γάμον μου δὲν συνέβη ὅμως πλέον τὸ αὐτό... Ἐδίσταζον περὶ τοῦ παραδόξου θανάτου τοῦ πρώτου συζύγου μου, καὶ οἱ μνηστῆρες ἐφαίνοντο πολὺ περιεσκεμμένοι... Ἐν τούτοις ἐπειδὴ δὲν εἴμαι μωρά, δι' ἑρωτοροπιῶν, ἀλλωπισμῶν, καὶ χαρίτων, ἐπέτυχα νὰ καμακιάσω δεύτερον σύζυγον... Φεῦ! Θές, διὰ τὸν τρίτον δὲν ἔχετε ἰδέαν τί κόπους ὑπέφερα... Ήτον ἀπελπισία...

— Ω! δέσποινα, διὰ τί νὰ μὴ ἥμαι ἐγὼ τότε;...

— Βέβαια... ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θέσθε... Ἀφοῦ ἐδίστασαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου συζύγου μου, φαντάσθητε τί εἶπον περὶ τοῦ δευτέρου;... Ἡρχισαν λοιπὸν νὰ δυσπιστῶσι δι' ἐμὲ, προσέθηκεν ἡ χήρα σείουσα τὴν μικρὰν κεφαλήν της μὲ ἔκφρασιν σφοδρᾶς μελαγχολίας. Τί τὰ θέλετε; δ κόσμος εἶνε κακός... οἱ ἄνθρωποι παράδοξοι;...

— Ο κόσμος εἶνε ἀνόητος, δ κόσμος εἶνε μωρὸς, ἐγωιστὴς, ἀνέκραξεν ὁ Κρουστιλλάκ, πλήρης οἴκτου πρὸς τὸ θύμα ἐκεῖνο τῆς συκοφαγίας. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε φύλοι καὶ μηδαμινοί, ὅταν πιεύωσιν εἰς διά τούχη.

— Αὐτὸν ἀληθές... σεῖς δὲν εἰσθε τοιούτοι, φίλε...

— Μὲ δονομάζει φίλον... εἶπεν δ Κρουστιλλάκ πλήρης χαρᾶς καὶ προσέθηκεν — Όχι, βέβαια, ὅχι ἐγὼ δὲν εἴμαι τοιούτος...

— Οποίας διαφορὰ μεταξὺ δύοντων καὶ ἐκείνων, εἶπεν ἡ χήρα... Εννοεῖτε λοιπὸν μετὰ πόσος χαρᾶς δέχομαι τὴν πρότασίν σας.

— Άλλα καὶ ἐγὼ ὑπερέβην πᾶν δικιον δυνατῆς εὐδαιμονίας, ω! δέσποινα.

— Ναι, καὶ μετὰ χαρᾶς τὴν δέχομαι, προσέθηκεν ἡ χήρα μετὰ γοντευτικοῦ μειδιάματος, καὶ ρίπτουσα βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἵπποτην. Σᾶς βέβαιω μετὰ χαρᾶς, διότι εἰσθε τόσον εὔκολος, τόσον ἀγαθός... ὥστε συλλογίζομαι πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω, φίλε μου;

— Νὰ μὲ ἀντικαταστήσητε;

— Ναι... κατόπιν δύοντων, φίλε.

— Κατόπιν δύοντων, δέσποινα;

— Άλλα βέβαια κατόπιν δύοντων.

— Δέσποινα δὲν σᾶς ἐννοῶ... δὲν θέλω νὰ

— Ἀλλ' αὐτὸν εἶνε ἀπλούστατον... πῶς θέλετε νὰ δυνηθῶ νὰ εῦρω τινὰ, διότις νὰ νυμφεύνται τόσον εὔκολα ὅσον ὅμεις; ω! δχι, δχι, οἱ ἄνδρες, καθὼς σεῖς, εἶνε σπάνιοι..

— Πῶς, δέσποινα, μετ' ἐμὲ, ἀνέκραξεν ὁ Κρουστιλλάκ ἐκπλαγεὶς, σκέπτεσθε ἀπὸ τόρχ περὶ τοῦ διαδόχου μου;

— Ναι, φίλε, ναι, ἀπεκρίθη ἡ χήρα μὲ μικρὰν αἰσθηματικὴν χειρονομίαν. Ναι... διότι δταν δὲν θὰ ὑπάρχητε πλέον, πρέπει νὰ ζητήσω καὶ πάλιν... νὰ εῦρω πέμπτον σύζυγον... Ἰδού λοιπὸν ἡ δυσκολία μου, πόσας προλήψεις ἔχω πάλιν νὰ ὑπερικήσω... Ίσως καὶ δὲν ἐπιτύχω... Φανταστεῖτε λοιπὸν, τετάρτην φορὰν χήραν αὐτὸν σεῖς τὸ λησμονεῖτε καὶ ὅμως θὰ γείνη ἀληθές. Μεθ' ὑμᾶς θὰ ἥμαι τετάρτην φορὰν χήρα.

— Δὲν τὸ λησμονῶ διόλου, εἶπεν ὁ Γασκόνος μετὰ μικρᾶς ψυχρότητος καὶ ἀρχίζων νὰ συλλογίζηται μὴ ὄμιλη πρὸς παράφρονα, δὲν λησμονῶ δτι ἀν λάθω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς νυμφεύθω, θὰ μείνητε χήρα τετάρτην φορὰν, ἀν μὲ χάσπε... μόνον μοι φαίνεται δτι πολὺ βραχὺν δρίζετε τὸν χρόνον τῆς εὐτυχίας μου.

— Φεῦ! ναι, φίλε, εἶπεν ἡ χήρα μὲ τόνον περιπαθῆ... ἐν ἔτος... καὶ ἐν ἔτος... εἶνε πολὺ βραχύ... ἐν ἔτος παρέρχεται τοσοῦτον συντόμως, δταν ἀγαπᾷ τις, προσέθηκε δίπτουσα πρὸς αὐτὸν ἀληθῆς θανάτου βλέμμα.

— Εὖ ἔτος, δέσποινα ἐν ἔτος! ἀνέκραξεν ὁ ἵπποτης ἀλλὰ πάραυτα σκεφθεὶς δτι πιθανὸν ὑπὸ τούς λόγους ἐκείνους τῆς Λάζιτις νὰ κρύπτηται παγίς διὰ νὰ δοκιμασθῇ τὸ θάρρος του, ἀνέκραξε μὲ ὄφος ἱπποτικὸν,

— Λοιπὸν, ἔστω! ἀς ἥνε ἡ εὐδαιμονία μου ἐνὸς ἔτους, μιᾶς ἡμέρας, μιᾶς ὥρας, μιᾶς στιγμῆς, ἀδιάφορον. Καταφρονῶ τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ ἔχω τὴν πεποίθησιν δτι ἥμην τόσον εὐτυχής ὥστε ἐπέτυχον τὴν χειρά σας.

— Εἰσθε ἀληθῆς ἱππότης, εἶπεν ἡ χήρα ἐλκυσθεῖσα, δὲν ἐπερίμενον ὀλιγώτερον ἀπὸ σᾶς, αὐτὸν ἐννοεῖται μόνον θὰ εἰδοποιήσω διὰ τὸν τύπον τὸν ἄρπαχτην μου... διότι εἴτε ὑπανθρευμένη εἴτε δχι, ἐννοεῖται, θὰ ἥμαι δι' αὐτὸν διά τοις ἥμην.

— Άλλα, δέσποινα, εἶπεν δ Κρουστιλλάκ κάπτως τεταρχημένος, μοι εἶνε ἐπιτετραμμένον... ήγουν ἀν δὲν ἐφαίνομην ἀδιάφριτος... θήελον νὰ σᾶς ἐρωτήσω, τι εἰσθε εἰς αὐτὸν τὸν κυνηγὸν τῶν ταύρων... καὶ δποία εἶνε ἡ παρ' ὅμην θέσις του... Ή μᾶλλον θέλετε νὰ μοι εἴπητε ἔνεκα

τίνος σχέσεως νομίζετε ότι πρέπεινα τῷ ἀπο-
καλύπτητε τὰ σχέδιά σας; οὐ καὶ θήνυν ἐν ατελί-
— Βέβαια... καὶ εἰς πολὺν θά εἴπω αὐτὸς ἐκ-
τὸς ὑμῶν... πλέον... φίλε μου... Σας λέγω
λοιπὸν ότι δὲ Λόρπάχτης είναι εἴς τῶν μᾶλλον ἀγα-
πητῶν μου. οὐ στοι βούτηντεν, πάνυ κατάλαβαί το

Ἐνταῦθα δὲ Κρουστιλλὰς ἔκχυνε μορφασμὸν τόσω γελοιον, Βῆξας δις ἡ τρίς, ὥστε ἡ Ἀγγελικὴ ἐκάγγχος παρατεταμένως.

‘Ο Κραυστιλλάκ πρὸς στιγμὴν ταραχθεῖς ἔκα-
με τὴν ἐπομένην σκέψιν.

— Εἶτα τρέλος! Οὐδὲν ἀπλούστερον. Εἰχει
κλίσην τινα πρὸς αὐτὸν τὸν χωριάτην, ἀλλ' ἔμα
μὲ εἰδεν ἡγάπησεν ἐμὲ, καὶ θέλει βαθυπόδιον νὰ
τὸν ἀπομακρύνῃ... τὸν δυστυχῆ!... Εἰς αὐτὸ
ἔχει δίκαιον... Ἀλλὰ διατί νὰ μοῦ εἰπῇ ότι μετ-
τὰ ἐν ἔτος πρέπει νὰ κοπιάσῃ διὰ νὰ μοῦ εὔρῃ
διάδοχον...

— Α! ίδου δι μηρός μου Ἀρπάχτης, εἴπεν ἦ
χήρα, ἀς τῷ εἴπωμεν τὰ σχέδιά μας καὶ ἔπειτα
ἀς ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν ώς τρεῖς φίλοι.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν δὲ Κρουστιλλάκης καθ' ἑκατὸν βλέπων τὸν ἀρπάχτην εἰσερχόμενον.. Αὐτὴν εἶναι μία μικρὰ γυνή ὅλως διώλου ιδιάτροπος.

H'.

To the Editor.

Ότε ο κυνηγός είσηλθεν, διππότης τὸν ἀνεγγώνεις μετὰ κόπου.

Ο Ψυχαράχτης είχεν ἐκδύθη τὰ κυνηγετικά του ἴματια καὶ ἔφερε προλυτελές μετάξιν ἴματιν χρώματος λευκοῦ καὶ πρασίνου. Ο μαῦρος πώγων του διεγράφετο ἐπὶ ἐσωκχρόιον θυματίας λευκότητος, ἡ κόμη του ἔπιπτε βοστρυχήδον ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ κνημίδες μετάξινοι λεπταῖς μετά συνδαλίων ἐξ ἐπικρόκου ἐκόσμουν τοὺς πόδας του

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ αὐτοῦ μεταπεμφωμάκενου καὶ σχεδόν ἀγνωρίστου κυνηγοῦ, μὲ δὲ τὸν σκληρὸν χαρακτήρα, ὃν ὁ πικνὸς πώγων του ἔδιδεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του, ὃ πιπότης εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐπειθύμουν πολὺν αὐτὸς ὁ ἀνθρωπός νὰ εἴη
γεν ἀνθρωπινωτέραν μορφὴν, διότι είνε πολὺ τα-
πεινωτεράν εἰς τὸν πολύφυμον. Κρουστίλλακ ν.
Θριξμεζέσῃ κατὰ ταύτου ἀντιπάλου... τόσο
ἀσυγήμου!.. Αὐτὸν τὸν Νεμορώδ δὲν τὸν φοβοῦ-
μαι, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἡ Λάχις ἔχει ἀλλοκόπου
ἰδιωτροπία;... Εἶνας θέλει νὰ τὸν ἀποπέμψῃ πω-
ρουσία μου... Τί νὰ γείγη; δὲν πρέπει πάλι

λένεις νὰ καταχρέσται τὴν προτερημάτων του διὸ
ἀ ἔξευτελίζῃ ὅλως διότου ἵνα δυστυχῇ ἀντίζη-
τον... διότι ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, διαθρωπος εἶναι
τυθρωπος... Ο δυστυχής κυνηγός θα εὑρθῇ εἰς
δεινήν θεσιν... Ἀλλ' οὐκ ερατηθεὶς καλῶς, καὶ οὐκ
ἐποδείξω εἰς τὴν Αἴγαλον ὅτι ἐγὼ δὲν δύοιά τοι
τὸν κακόννα καὶ δέν φοβούμενοι, νὰ ξαποθίνω καθόδη;
Εκεῖ σοι.

Ταῦτας τὰς σκέψεις ἐτελείωνται ὁ ἴπποτής, οὗτον
ἡ νεαρά χήρα δεικνύουσσα εἰς τὸν κυνηγὸν διὰ
θριαμβεύτικοῦ σημείου τῆς κεφαλῆς τὸν τυχοδιώ-
κτην τῷ εἶπε — Λοιπὸν, ὁ κύριος ἴπποτής ζητεῖ
τὴν χειρά μου!... Βλέπεις ὅτι εἰχες ἀδικον ὅταν
μου ἔλεγες ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκον τέταρτον σύζυ-
γον; Εννοεῖς λοιπὸν πόσον γρήγορα έσπεισα νὰ
δεχθῶ τὴν πρότασιν τοῦ ἴπποτού, διότι, νὰ εἰ-
ποῦμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο περίστασις νὰ
τὴν ἀρχήν νὰ διαφύγῃ.

Ο κυνηγός δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως.

Ο Κρουστιλλάκ ἔφερε τὴν χειρὸν εἰς τὴν λαβήν
τοῦ ξίφους, διὰ νὰ μὴ τύχῃ ἀνέτοιμος ἐὰν ὁ κυ-
νηγός καταλαμβάνομενος ὑπὸ ἀπελπισίας, ἐτόλμασ-
νὰ προβῆις βίαιων μέστρα κατ' αὐτοῦ. Όποια
ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ τυχοδιώκτου, δτα-
ζίκουεν τὸν Ψυχαρπάγτην ἀποκρινόμενον μετὸ-
τῆς μεγαλειτέρας ἀταραξίας,

— Σοῦ εἶπα πάντας, ὡραία μου, διὰ τοῦτο εἰ-
πε καὶ ὁ σύντροφός Αὐγεμοστρόβιλος. Τίπκηνδρεύ-
σου.. διάβολε... ὑπανδρεύσου ἀνεύρης; εὔκατ-
ριαν. Διὰ τὸν, οἱ σύζυγοι εἶναι σπάνιοι, διότι δὲ
γνωρίζουν τι τοὺς κάμνεις, ἥξεύρουν δῆμως ὅτι δὲ
σοῦ βρετοῦν πολύ... Εγώ πολὺ ἀμφιβάλλω ἀ-
κόμη διὰ τὸν γάχον σου, διότι καὶ ἄλλοτε σὲ εἴ-
δον μὴ χάπικα μή τὰ λευκά γυνάκιά σου χάτι

— Ο! τὸν φλύαρον... εἰπεν ἡ Ἀγγελικὴ σπειλούσσα τὸν κυνηγὸν μὲ τὸ σκέρον του μικρού δακτύλου της.

— Τέλος λέγω ἀλήθειαν, ή ὅχι; ἡρώτησεν δὲ καὶ νηγός. — Όποιον εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς φαιδρᾶς ἔκει νης κόνωνται, ἐκ τῆς ὁποίας ἔδωσε δλίγην εἰς τὸ ὑπηρέτην μου, ἐκείνον ὅπου ἔφεγον ἐπειτα κύνες; Τί καταχθόνιος σκευαστίκη τον ἔκειν;

— Πῶς; ὡς δέσποινα, η φαινείκεινη κόνις, ήρωτησεν δι Κρουστιλλάκ, εἴνε δυνατόν να μάθωμεν τοις θαυματουργοῖς ιδύτοτάς τους;

— Ω ! τὸν ἀδιάκριτον, ἀνέραχεν η' Ἀγγελική περατηροῦσσα τὸν κυνηγὸν μὲ νόφος δργίλον. 'Ο Ιωάννης θά μὲ ἐκλάθην ὡς πτυχίδιον. ὅταν μάθη-

— Μή φοβήσθε περὶ τούτου τίποτε, ὃ δέσπο

να, είπεν ὁ Κρουστιλλάκ, τούναντίν θὰ χαρώ πολὺ δταν λάβω δείγματα τῆς παιδικῆς ἀφελείας σας. Λοιπόν, ἀξιότιμε Νεμρώδ... ή φαιλαύτη κόνις;...

— Τῷ δητι, θὰ μείνω κατεντροπισμένη, είπεν ἡ Ἀγγελικὴ νέουσα τοὺς ὄφθαλμους μὲ θέλκτικώτατου μορφασμόν.

— Φαντάσου λοιπόν, υπέλαθεν ὁ κυνηγὸς, δτο μικρὰν μόγον δόσιν τῆς κόνεως ταύτης ἐντὸς ποτηρίου οἰνοπνεύματος ἔδωσε εἰς τὸν μπηρέτην μου. Καὶ κορταλέαν αὐτὴν ἐν φυσιττὶν νέῳ

— Καὶ ἐπειτα; είπεν ὁ Κρουστιλλάκ μετὰ περιεργείας. αφύπνικόν μν εποτελεῖται νέῳ μέν

— Ἐπειτα ἐπὶ δύο ημέρας κατελήφθη ἀπὸ τόσην ἰλαρότητα, ὥστε ἐγέλα ἀπὸ τὸ πρωῒ μέγχοι τῆς ἑσπέρχει καὶ ἀπὸ τῆς ἑσπέρχει ἔως τὸ πρωΐ.

— Μέως ἔδω, είπεν ὁ Κρουστιλλάκ, δὲν βλέπω κάτιν μεγάλον κακόν.

— Ἄλλα μὴ νομίσει, είπεν ὁ κυνηγὸς, δτι αὐτὸ τὸν εὐχαριστοῦσαν ἐξ ἐναντίας ἐπασχει καθθῶς εἰς κολασμένος, οἱ ὄφθαλμοι τοῦ ἐζηρούντο ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐλέγει, μὲν δὲν δτι ἐγέλα, δτι δὲν μπηρούν εἰς τὸν κόσμον βάσανος μεγαλειτέρα τῆς ἴδιας του... Τὴν τρίτην ημέραν, οἱ πόνοι του ἤσαν τόσον μεγάλοι, ὥστε ἐπεσεν ὡς ἐν ἀδυναμίᾳ, καὶ τότε δὰ ησθάνθη τὴν ἐπιρροὴν τῆς κόνεως... Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ; δὲ δταν μάθῃς ὅτι καὶ δὲντερος σύζυγος τῆς κυρίας ήτο ὠσάν τὸν ὑπηρέτην μου περιχαρής, καὶ δτι ἀπέθανε γελῶν.

— Ό! θεέ μου! νά μὴν ειμπορῇ κάνεις νά κάμη καὶ καμιάν ἀστειότητα, χωρὶς νά μὴ τὸν γελάσουν, είπεν ἡ Ἀγγελικὴ πυνθάσα ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς ὡς μικρὰ ἰδιότροπος κόρη.

— Ορίστε δά! δνομάζει ἀστειότητα αὐτό, είπεν ὁ κυνηγός... Χάρις εἰς τὴν κόνιν τῆς κυρίας, δὲντερος σύζυγος τῆς ἐγελοῦσε τόσον ὥστε τὸ αἷμά του ἥρχετο ἀπὸ τὴν μύτην, ἀπὸ τὰ μάτια καὶ ἀπὸ τὰ αὐτία... Ἄλλ' ὅσον διὰ νά γελᾷ, ἐγέλα ὡς νά ἔβλεπε τὸ γελοιωδέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου... τὸ δπαῖον δὲν τὸν ἐμπόδιζε νά λέγῃ καθὼς καὶ δὲνηρέτη μου, δτι ἐπροτίμα καλλίτερον νά τὸν ἔκαιον δλίγον καὶ δλίγον παρ' αὐτὴν τὴν βάσανον δποῦνείχεν...

— Φαστε, ὥστε γελῶν ὡς χάρας καὶ βλασφημῶν ὠσὰν ἔνας κολασμένος.

— Α! πολὺ ἐπράχωρησε, είπεν ἡ Λάζια, μψοῦσα τοὺς ὄμους. Ἐπειτα πλησιάσατα εἰς τὸ

ώτιον τοῦ Γασκόνου, τῷ εἶπεν: «Ἔσο ξυγχος καὶ ἔχασα τὴν συνταγὴν τῆς κόνεως ἐκείνην.

— Οἱ ππότης ήθελε νὰ γελάσῃ, καὶ ἐμόρφωσε μορφασμὸν ἀπεισιον. Ἀνεχώρησεν ἐκ Γαλλίας καὶ ήν στιγμὴν τὰ δηλητήρια ὑπῆρχον ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ δι' ἄλλο δὲν ἤκουε τις νὰ γίνεται λόγος παχά διὰ τὴν κόνιν τῆς διαδοχῆς, τὴν κόνει τῶν γηρατειων, τὴν κόκκιν τῆς χηρείας κλ. ήσαν δὲ γνωστὰ καὶ τὰ ὄνοματά τινων φαρμακευτιῶν ὡστε νά κόνιας τῆς φαιδρότητος τῆς Λάζιας ἐδύνατο νὰ γεννήσῃ πενθίμους σκέψεις εἰς τὸν ιππότην. Ρίψκες λοιπὸν βλέμμα δυσπιστίας πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν εἴπε καθ' ἔαυτόν. Καὶ η γυνὴ αὕτη ἀναμιγνύεται εἰς τὴν χημείαν καὶ τὴν φαρμακευτικήν! ἀλλ' η διήγησις είνε τάχα ἀληθής; πρόσεργον ὑλότατον τοῦτο.

— Τί ἔχεις; ἀδελφέ; είπεν ὁ κυνηγὸς ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν σιγὴν τοῦ ιππότου προσελθεῖς μὲν εἰς τὸν στρατόπεδον; εἰπεν ή κήρα.

— Όχι, κυρίχ, σχι... είπεν ὁ Κρουστιλλάκ, ἀλλ' ἐσυλλογιζόμενον πόσον ὠραῖον πρᾶγμα θὰ ήνε νὰ ἀποθάνῃ τις γελῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχεις δίκαιοιον, ἀδελφέ... διότι καλλίτερον είνε νὰ ἀποθάνῃ τις μὲ τὰ γέλοια... παρὰ καθὼς ἀπέθανεν δ τρίτος σύζυγος... καὶ ὁ κυνηγὸς ἔκαμε κίνημα τρόμου.

— Φαίνεται δτι δ θάνατος αὐτοῦ ήτο πλέον σπουδαῖος ἀπὸ τοῦ ἄλλου, είπεν δ Κρουστιλλάκ θέλων νὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν.

— Αὐτὴν τὴν ἴστορίαν, ἀδελφέ, δὲν σου τὴν διηγήσουμε, ἐπειδὴ θὰ φοβηθῆς.

— Εγώ νὰ φοβηθῶ; Καὶ ὁ Γασκόνος; Ήψωτε τοὺς ὠμούσους τὸν κόπον... Η Λάζια ἔσκυψε καὶ εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Γασκόνου.

— Αφῆστε τον, φίλε μου, νὰ σχει τὴν διηγήθη... αὐτὴν ή ἴστορια ἀξίζει τὸν κόπον... Εγώ θὰ σου διηρθρώσω τὸν Ψυχαρπάχην.

— Καὶ στραφεῖτα πρὸς τὸν κυνηγὸν εἶπε.

— Λοιπόν δηγήσου τον, γρήγωρα... μὴ διακόπτης... Βλέπεις δτι δ ἵπποτης σὲ ἀκούει μὲ μεγάλην προσοχήν... Λέγε, δὲν θέλω νὰ πιάση, καθὼς λέγουν, τὴν γάταν ἀπ' τὰ ὑγιαίνα.

— Ήγουν θέλεις νὰ εἶπης τὴν τίγριν ἀπ' τὰ νύχια, υπέλαθε μειδιῶν ὁ κυνηγός. Λοιπόν, εγγενέστατέ μου, εἶπε πρὸς τὸν Κρουστιλλάκ, φαντάσθητε δτι δ τρίτος αὐτὸς σύζυγος ήτον εἰς νέος τριάκοντα ἔτη ἐτῶν, ὠραῖος καὶ ίσπανὸς τὸ γέ-

νος . . . τὸν ἔβαλσαμώσακεν εἰς τὴν Αἴδαναν.

— Άλλα, θεέ μου, λέγε γρηγορότερε, Ψυχαρπάχτη, διπότης εἶναι ἀνυπόμονος.

— Αὐτὸς δὲν ἔφαγε κόνιν, ὑπέλαθεν δικυνήγος, ἀλλὰ μίαν σταλαγματίαν . . . μίαν μόνην σταλαγματίαν ἐνὸς πρασίνου ὑγροῦ, τὸ δόποιον περιέχετο εἰς τὴν ὥραιοτέραν φιαλίδα, τὴν δόπιαν εἰδά ποτε ἐπὶ ζωῆς μου, διότι ἦτο ἀπὸ ἐν ρουβίνιον ἐσκαμμένον.

— Καὶ βέβαια, εἶπεν ἡ Ἀγγελική, διότι τόσην δύναμιν ἔχει τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο, ὡστε εἰμπορεῖ νὰ σπάσῃ πᾶσαν φιληνή ὥστις αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ ρουβίνιον ἢ ἀδάμαντα.

— Ἐκ τούτου καταλαμβάνεις, ἵπποτα, τί εὐχαρίστησιν αὐτὸς τὸ ποτὸν θὰ ἐπροξένησεν εἰς τὸν τρίτον σύζυγόν μας. Μήτε πολὺ τρυφερός, μήτε πολὺ εὐχίσθητος εἰμαι. . . καὶ ὅμως δὲν εἰμπορεῖ κάνεις νὰ βλέπῃ ἀπαθῶς ἓνα ἄνθρωπον μὲ δρθαλμούς πρασινόχροας, φωτοδόλους καὶ τόσον ἀποσυρομένους μέσα, ὡστε ἐνδύμιζες ὅτι ἡσαν εἰς ὑπόγειον.

— Τοῦτο, εἶπεν δικρουστιλλάκη, προσπαθῶν νὰ καθέξῃ τὴν φρίκην, κατὰ πρώτην μόνον ἔποψιν δύναται νὰ φανῇ παράδοξον.

— Αὐτὸς δὲν εἶναι τίποτε ἀκόμη, φίλε . . . Ακούσε τὴν συνέχειαν, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ χήρα μὲ ἥθος μεγάλης εὐχαριστήσεως. Ο κυνηγὸς ἐξηκολούθησεν.

— Αὐτὸς δὲν ἦτο τίποτε, διότι διυστυχῆς ἐκεῖνος ἐκ φύσεως εἶχε τοὺς δρθαλμοὺς ἀκτινοβόλους, ἀλλ᾽ ὅταν ἡ εὐγένεια τῆς ἐδέχετο ἐμὲ καὶ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον, τότε τὸ πρᾶγμα ἦτο φρικτόν. Ἐβρεχεν ἐν πτερὸν εἰς τὴν φιαλίδα ἐκείνην καὶ προσκαλοῦσα τὸν Ἰσπανὸν, τοῦ ἔχρωματίζε μὲ τὸ πτερὸν τὰς δρρύς . . . Τότε δὰ νὰ τὸν ἔβλεπες . . . ἔλεγες ὅτι ἀπὸ τὰς δρρύς του ἐξήρχοντο χιλιάδες σπινθήρων. Οἱ ἀποσυρόμενοι πρὸς τὸ κρανίον καὶ πρασινόχροες δρθαλμοὶ του προέβαινον . . . προέβαινον . . . κυλιόμενοι εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ως δύο φωτειναὶ σφαῖραι, καὶ ἔφερπτον λάμψεις τοσοῦτον ζωηρὰς καὶ τοσοῦτον διαρκεῖς ὡστε ἐξήρκουν νὰ φωτίσωσιν ἐν συμπόσιον, ἐνῷ διποθνήσκων ἴστεκτο δρθός καὶ ἀκίνητος ως ἄγαλμα καὶ λέγων μὲ μίαν φωνὴν θλιβεράν. — Ο μυαλός μου διαλύεται διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς λύχνους τῶν δρθαλμῶν μου, τοὺς λύχνους τῶν δρθαλμῶν μου . . . Τὸ δόποιον ἀποδεικνύεις ὅτι διυστυχῆς ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε παρὰ πῦρ, εἶπεν δικυνής γελῶν μὲ τὸν σκληρὸν τοῦτον ἀστείον . . . Καὶ

ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον ἔλαιον, διὰ λύχνος ἔσθιε καὶ δισύγχος τῆς εὐγενείας της ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τοὺς προκατόχους του . . . διὰ νὰ σᾶς ἀφήσῃ τὸν τόπον κενόν.

— Ο, τι σᾶς λέγει δικυνής της εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ἡ Λάμια γελῶσα . . . διότι εἶναι μὲν ἀδιάκριτος, καθὼς βλέπετε, αὐτός . . . ὅχι ὅμως καὶ φεύστης . . . ὅπως οὔτε καὶ ἐγώ . . . Τί νὰ γεννηη, φίλε, ἔχω παραδόξους ἰδιοτροπίας, γελοιόδεις φαντασιοπληξίας, τὸ ἡξεύριο . . . ἀλλὰ, θεέ μου! δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω καλλιτέρα ἀφ' διποτανῶν . . . Πρὸ παντός, θέλω νὰ ξυπναὶ ἐλευθέρα καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε νὰ σᾶς κρύψω .. . Ήσως μοῦ εἰπῆτε, διατάς μόνοις οἱ σύζυγοί μου εἶναι τὰ θύματα τῶν ἰδιοτροπιῶν μου; . . . Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον διότι μόνον εἶται αὐτοὺς ἔχω ἔξουσίαν . . . ἀλλὰ καὶ πάλιν τοὺς προειδοποιῶ ἀρχήτερον περὶ τῆς τύχης, ὡς ὅποια τοὺς περιμένει, καὶ δι᾽ αὐτὸς κυρίως τόσον δυσκόλως ἐγώ εὑρίσκω σύζυγον. Μὲ τὰς συμφωνίας ταύτας δικάστης ἀγριθρωπὸς ὑπογράφει τὸ συμβόλαιόν μου, καὶ ὅταν τὸ συμβόλαιόν μου ὑπογραφῇ μετ' αὐτοῦ ἀποκτᾷ ἰδιότητα θαυμασίαν καὶ μυστηριώδη. Φεύ! . . . φίλε . . . εἴθε νὰ ὑπογράψῃ καὶ τὸ ἱδικόν μας . . . Ἐχω κατὰ νοῦν δύο σκευούσιας ἐμπρός τῶν δόποιων εἰναι μηδὲν αἰ διλλαῖ καὶ τῶν δόποιων περιμένω ἀνυπομόνως νὰ ἔδω τὰ μαγικὰ ἀποτελέσματα.

— Από τίνος χρόνου δικρουστιλλάκης ησθάνετο αἰσθήματα παράδοξα, τὰ δόπια ἀπέδιδεν εἰς τὰς συνεπείας τοῦ κόπου τῆς ήμέρας καὶ τῆς ἀγρυπνίας; Ἡσαν ταύτα εἰδός χαυνώσεως τοῦ νοὸς, ἡτις τοῦ ἀφήρει σχέδον τὴν δύναμεν νὰ καταπολεμήσῃ διὰ λογικῶν ἐπιχειρημάτων τὰς παραδόξους διηγήσεις τῆς χήρας καὶ τοῦ κυνηγοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὰς μυθώδεις αὐτὰς ἐπινοήσεις ἐφοβεῖτο διὰ φόβενταί τις βλέπων ὄνειρα τρομακτικά.

— Ο ἵπποτης δὲν ἔγνωριζεν ἀνέγνηγόρεις ἢ ἀνέπινωττε, καὶ ἐθεώρει ἀλληλοδιαδόχως τὸν κυνηγὸν καὶ τὴν Λάμιαν μὲ ψόφος καταπεπληγμένον καὶ ἐνύσσον. Ἐν τούτοις αἰσθηνθεῖς διὰ τὴν εὐπιστίαν κύτου, ἡγέρθη αἰφνιδίως καὶ ἐβάδισεν ἐπὶ τινὰ χρόνον μετ' ἀγωνίας, ως ἐὰν ή κίνησις ὕφειλε νὰ διακοπεῖσθη τὴν χαυνώσιν υφῆς; κατείχετο.

— Ο δικρουστιλλάκης δὲν ἤθελε νὰ θεωρηθῇ ως παίγνιον εἰς τοὺς δύο ἐκείνους, καὶ ἐλυπεῖτο σχέδον διότι ἀνέλαθεν ἀφρόνως τὴν παράλογον ταύτην ἐκστρατείαν. Εἶπε λοιπὸν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν Λάμιαν,

— Αφύσετε αὐτά! θέλετε νὰ γελάσητε, κυρία, ἀλλὰ μὴ σᾶς μέλλη, καὶ ἐννοῶ τὸν ἀστεῖμόν... δὲν σᾶς πιστεύω τόσον ἀγρίζων καὶ τόσον μάγον ὅσον θέλετε νὰ φανῆτε αὔριον, εἰμαι βέβαιος, θὰ μάζω τὸ μυστήριον τῆς κωμῳδίας ταύτης... τὸ δόπιον τὴν ὥραν ταύτην είνε ἀρκούντως εὐφυές.

Οἱ λόγοι οὗτοι λεχθέντες ὑπὸ τοῦ ἵπποτου ὅχι δι' ἄλλο περά διὰ νὰ δεῖξωσιν εἰς τοὺς κκτοῖκους τοῦ Διαβολοχωρίου δτὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἡγε παίγνιον αὐτῶν, προώκαλέσαν ἐπὶ τῇ; Λάμιας παράδοξον ἀποτέλεσμα.

Ἐξῆψε βλέμμα δργίλον ἐπὶ τοῦ κυνηγοῦ καὶ εἶπεν ὑπερηφάνως πρὸς τὸν Κρουστιλλάκ.

— Ἐγὼ δὲν ἐμπαῖξω ποτὲ, κύριε. Ἡλθεῖς ἐδῶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μὲ νυμφευθῆτε. Σᾶς προσφέρω τὴν χειρά μου, καὶ σᾶς εἴπον μὲ ποίας συμφωνίας ἀν σᾶς ἀρέσκουν, τελειώνομεν ἐντὸς ὅκτὼ ἡμερῶν τὸν γάμον. Ἔχομεν ἐδῶ μίαν ἐκκλησίαν εἰς Μακρύνην καὶ προσκαλοῦμεν τὸν πάτερ Γρηφῶν νὰ εὐλογήσῃ αὐτόν· ἀν δυμῶς αἱ προτάσεις μου δὲν σᾶς ἀρέσκουν, ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτῶν, εἰς τὸν δόποιον δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθητε.

Οσον ἡ Λάμια ὑμίλει, τόσον ἡ φυσιογνωμία τῆς ἀπέβαλλε τὸν πρᾶον καὶ γλυκὺν χαρακτῆρα της καὶ καθίστατο σκυθρωπὴ καὶ σχεδὸν ἀπειλητική — Κωμῳδία! ἐπανέλαβε, δὲν ἤμην πεπεισμένη δτὶ ἐκλαμβάνετε ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν κωμῳδίαν, δὲν θὰ ἐμένατε μήτε ἐν λεπτὸν ἐδῶ, κύριε... προσέθηκε μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην, ητὶς ἐπρόδιδε τὴν βαθεῖαν συγχίνησίν της.

— Οχι! δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκλαβῇ αὐτὰ ὡς παίγνιον, ὑπέλαβεν δὲν κυνηγός διπτῶν ἐπὶ τοῦ Γασκόνου βλέμμα σοβαρόν.

Ο Κρουστιλλάκ φύσει ἀνυπόμονος καὶ ζωηρός, ἥσθάνετο πραγματικὸν πεῖσμα μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τί εἶνε ἀληθὲς καὶ τί ψευδὲς εἰς τὸ παράδοξον αὐτὸν συμβάν, ἀνέκαρέσε λοιπὸν.

— Καὶ τί λοιπὸν ἀγαπᾶτε νὰ συλλογισθῶ;... Ἀπαντῶ τὸν κυνηγὸν εἰς τὸ δάσος, τοῦ διακονῶ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν δόποικυν εἴχον νὰ σᾶς γνωρίσω, καὶ μοὶ ἀποκρίνεται ἀπλῶς καὶ καθαρῶς δόπως καὶ σεῖς, κυρία, μοῦ τὸ εἴπετε, δτὶ λιγκέται εύτυχῆς νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν εὔνοιάν σας... .

— Ἐπειτα, κύριε;

— Ἐπειτα, κυρία, διὰ τοῦ εἴπον εἰς τὸν κυνηγὸν, αὐτὸς συγκατένευτε νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ, διποὺ μὲ ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην φιλοξενίαν, τὸ δομολογῶ. Κατόπιν εἰσήχθην παρ' ὑμῖν, καὶ σεῖς, μεθούσας τὰς εὐχάς μου, μοὶ ἐπροσφέρατε προθύ-

μως τὴν χειρά σας καὶ ἀνεκοινώσατε τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν φίλον σας, τὸν κυνηγὸν τῶν ταύρων.

— Λοιπὸν, κύριε!

— Εἴως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα, κυρία, ὑπάγει κακά ἀλλ' ἔξαρνα δὲν κυνηγός μοῦ δίδει νὰ ἐννοήσω συμφώνως μὲ σᾶς, δτὶ εἴμαι πρωταριμένος νὰ γείνω τέταρτος νεκρὸς καὶ νὰ διαδεχθῶ τὸν ἄνδρα δὲν διποὺς ἀπέθηνεν ἀπὸ τὰ γέλοια ἡ ἐκείνον τοῦ διποὺοι οἱ δικθαλμοὶ ἔχοντιμενον λαρυτάδες εἰς τὰ ὅριά σας...

— Μάλιστα, εἶπεν δὲν κυνηγός.

— Πῶς μάλιστα! ὑπέλαβεν δὲν Κρουστιλλάκ ἀνευρίσκων τὴν προξύρων ἐκλείψασαν ζωτρότητά του. Μήπως είμεθα εἰς τὸν τόπον τῶν ὄνειρων; Μήπως νομίζετε δτὶ διπότης Κρουστιλλάκ εἶνε βλάχος; Μήπως μὲ ἐκλαμβάνετε ἀπὸ ἐκείνους οἱ διποὺοι πιστεύοντες εἰς τὸν διάβολον; Δὲν εἰμί ἐγὼ τοιούτος, καὶ ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων δύναμαι ν' ἀποκαλύψω τί κρύπτουσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ παραδοξολογίαι.

Η Ἀγγελικὴ κατέστη λίγην ὠχρά, ἔξειψεν ἐπὶ τοῦ κυνηγοῦ νέον βλέμμα ἀγωνίας καὶ φόβου καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἵπποτην μὲ ἀγχαντητινού μόλις συνεχομένην.

— Καὶ τίς σᾶς λέγει, κύριε, δτὶ πάντοτε τὰ ἐδῶ συμβίχινοντα εἶνε φυσικώτατα; Γνωρίζετε διατὶ ἐγώ, νέχ, πλουσία, σᾶς προσφέρω τὴν χειρά, ἀμα κατὰ πρῶτον σᾶς εἰδον; Γνωρίζετε τί ἀπαιτῶ ἀντὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης; Νομίζετε δτὶ εἰσθε εύφυτης, δύνασθε δυμῶς νὰ μὴ παραδεχθῆτε δτὶ ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ φτινόμενα ὑπερβαίνοντα τὴν δύναμιν τῆς εύφυτης σας; Γνωρίζετε ὅποια εἴμαι; Γνωρίζετε ποῦ εἰσθε; Γνωρίζετε συνεπέϊκ τίνος ἀλλοκότου μυστηρίου σᾶς προσφέρω τὴν χειρά μου; Κωμῳδία!.. ὑπέλαβεν δὲν Λάμια μετὰ πικρίας, βλέπουσα τὸν κυνηγὸν μὲ ὑφος τεταργυμένον. Εἴθε νὰ μὴ βιασθῆτε ν' ἀναγνωρίστε δτὶ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε παίγνιον, κύριε... Δὲν πρέπει νὰ πιστεύητε δτὶ διαγαθός σας ἀγγελος σᾶς ἔφερεν ἐδῶ, τούλαχιστον...

— Καὶ ἔπειτα ποιος σου ἐγγυάται δτὶ θὰ ἔξειθης ποτὲ ἀπὸ ἐδῶ; προσέθηκε ψυχρῶς δὲν κυνηγός.

— Οἱ ἱππότης ωπισθοχόρησε κατὰ ἐν βῆμα, ἐφοκίσας καὶ ἀνέκραξε.

— Πῶς! διὰ τῆς βίᾳς... τούλαχιστον...

— Διότι τί θὰ κάμετε; εἶπεν δὲν Λάμια μετὰ μειδιάματος τὸ δοποῖον ἐφάνη εἰς τὸν Γασκόνον ως σκληρότης μεγάλη.

Ο Κρουστιλλάκ ενθυμήθη πολὺ μργά τὰς ὄπισθεν αὐτοῦ κεκλεισμένας θύρας, τοὺς πάνυνούς θόλους οὓς διηλθε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν διαβολικὴν ταύτην οἰκίαν. Εἴδετεν δὲ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς Λάμιας, τοῦ κυνηγοῦ καὶ τῶν πολυαριθμῶν ὑπηρετῶν των. Μετεμελήθη ἐκ νέου καὶ σπουδαιότερον αἰρόμη, διότι τυφλῶς ἀνέλθε τὴν ἐπιχείρησιν ταῦτην.

Ἐνῷ δὲ Κρουστιλλάκ θεωρῶν τὴν γοητευτικὴν μορφὴν τῆς Λάμιας δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἵκανη νὰ διαπράξῃ αἰματηράν τινα ἀπιστίαν, ἐντούτοις αἱ παράδοξοὶ ὄμολογίαι, ἃς τῷ ἔκαμεν. αἱ τρομεροὶ φῆμαι αἵτινες ὑπῆρχον περὶ αὐτῆς, αἱ ἀπειλαὶ τοῦ κυνηγοῦ, ἥρχισαν νὰ κάμωσι σφοδράν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἴπνότην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐλθοῦσα μία ὑπηρέτρια ἀνήγγιλεν δὲ τὸ δεῖπνον ἦτο ἔτοιμον.

Τοῦ ἵπποτοῦ διαλογίζομένου ταῖς θλιβεράς ταύτας σκέψεις, ἡ Ἀγγελικὴ ἀντήλλαξε χαμηλοφώνως λέξεις τινας μὲ τὸν κυνηγὸν, ἐφάνη δὲ ὥσει εὐχαριστηθεῖσα, διότι ἀλίγον κατ' ὅλιγον τὸ μέτωπόν της ἐγαληνίασε καὶ τὸ μειδίαμα ἀνεφένη ἐκ νέου ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Ευπρος, γενναῖμου φίλε, εἶπε φιλόρως πρὸς τὸν ἵπποτον, μὴ μὲ φοβεῖσθε δὰ τόσον . . . μὴ μὲ ἐκλαμβάνητε ὡς τὸν διαβόλον . . . Τιμήσετε τὸ μέτριον δεῖπνόν μας, τὸ δποῖον πτωχὴ γῆρα λογίζεται πολὺ εὔτυχής νὰ σᾶς προσφέρῃ.

Καὶ ταῦτα εἶπούσα προσέφερεν ἐπιχαρίτως τὴν χεῖρα της πρὸς τὸν Κρουστιλλάκ.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε μεγαλοπρεπέστατον, ὥστε οὐδὲ ὁ ἀπιστότερος ἀνθρώπος ἡδύνατο νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς χήρας.

Μόνον θὰ εἰπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι τὰ ἄλλα ἀγγεῖα τῆς τραπέζης δὲν ἔφερον τὰ βασιλικὰ οἰκόσημα τῆς Ἀγγλίας, καθὼς ἔφερον ἐκεῖνα τὰ δποῖα ἔχρησιμευον διὰ μόνην τὴν Λάμιαν.

Μὲ ὅλην τὴν εὐτραπέλιαν καὶ τὰς ἡδονικὰς χάριτας τῆς χήρας, μὲ ὅλους τοὺς ἀστείσμονες τοῦ κυνηγοῦ, τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε πολὺ πένθιμον διὰ τὸν Κρουστιλλάκ. Ή συνήθης πεποιθησίς του εἰς ἔκατὸν ἀντικατέστη ἀπὸ εἰδός τι σκληρᾶς ἀνησυχίας, καὶ δσω ἡ Ἀγγελικὴ τῷ ἔφαίνετο θελκτική, δσω ἀνεπτυσσε τὴν γοητείαν, δσω περιεκτικοῦ ἐκείνη ὑπὸ τῆς πολυτελείας, τόσω δ τυχο-

διώκτης ἡσθάνετο αὐξάνουσαν τὴν θυσπεισίαν του.

Καίτοι οὖλοι μυθώδεις, ἀλλ' ἐν τούτοις αἱ διηγήσεις τοῦ κυνηγοῦ ἐπανήρχοντο ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Κρουστιλλάκ. Οἱ μῦθοι τῆς φαιάς κούρεως ἦταις ἀπέθνησκε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ τοῦ ὑγροῦ τῆς φύσεως ἀδιαλέσις, ἦταις μετέβαλλε τοὺς δρθαλμούς εἰς λυχίας, ἦταις πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του. Καίτοι δ' αἱ διηγήσεις αὗται εἶχον τὴν διοιότητα δνείρου παρελθόντος, ὁ Γασκόνος ὄμως, ἐν τῷ φόβῳ καταχθονίου σχεδίου, ὑπωπτεύετο τὰ φαγητὰ καὶ τοὺς οἴνους, τοὺς δποίους τῷ προσέφερον. Παρετήσει προσεκτικῶς τὴν χήραν καὶ τὸν κυνηγὸν καὶ ἐβλεπεν ὅτι δ Ψυχαρπάχτης ἐφέρετο πρὸς τὴν Λάμιαν μὲ τὸ εἶδος τῆς οἰκειότητος ἐκείνης τὴν δποίαν ἔχει εἰς σύζυγος πρὸς τὴν σύζυγόν του ἐνώπιον ἔγδος ζένου.

— Άλλα τότε, διενοεῖτο καὶ ἔκατὸν δ ἵπποτης, πῶς συμβιβάζεται ἡ ἐπιφύλαξις αὕτη μὲ τὸν κυνηγὸν τῆς μικρᾶς χήρας, ἦταις δρολόγει τόσον ἵπποτης ὅτι δ Καρατίθης καὶ δ καταδρόμευ; συνεμερίζοντο μετὰ τοῦ κυνηγοῦ τῶν χαρίτων της, χωρὶς δ τελευταῖς οὗτος νὰ δεικνύῃ τὴν ἐλαχίστην ζηλοτυπίαν;

Ο Γασκόνος δὲν ἡδύνατο ἐπίστη, νὰ ἔννοησῃ δποίος ἦτον δ σκοπός τῆς Λάμιας προσφερούσης αὐτῷ τὴν χεῖρα της, καὶ τι ἀπήτει ἀντὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης. Ἐπηνέζησε δὲ τὴν ἀπορίαν του δ παρατήρησις τὴν δποίαν ἔκαμεν ὅτι δ χήρα ἐταράχθη καὶ ἡγανάκτητην ὅταν δ τυχοδιώκτης τὴν ἐνόμισεν ἵκανην νὰ παίξῃ κωμῳδίαν προσφέρουσα αὐτῇ τὴν χεῖρά της.

Καὶ δ παρατήρησις τοῦ ἵπποτοῦ δὲν ἦτον ἐσφαλμένη, διότι προχυματικῶς δ Λάμια ἐταράχθη βαθέως δ μαζίλλον ἀπελπισθη ἰδούσα ὅτι δ Γασκόνος, ἐξελάμβανεν ὡς παιδιάν δτι συνέβαινεν εἰς τὸ Διαβολοχώριον.

Κατέστειλεν δμως ἀκολούθως τὴν ταραχὴν αὐτῆς ἰδούσα τὴν ἀνησυχίαν ἦταις ἐξωγραφίζετο ἀκουσίως του εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἵπποτου. Τῷ ὅντι, οὗτος ἐχάνετο εἰς μαρίας ὑποθέσεις. Οὐδέποτε εὑρέθη εἰς θέσιν πλέον παράδοξον, ὥστε νὰ πιστεύσῃ εἰς ἐπιθρόνη δ δύναμιν ὑπερφυσικήν τινα . . . καὶ δμως ἡ πόρει δ πρέπετο νὰ παραδεχθῇ ἀνθρώπινόν τι εἰς δτι ἔβλεπε καὶ ἡκουεν.

(Ἐπεται δ Συνέχεια)